

Een meeuw ^{ij}kruist niet tering

Het is marktdag in het vissersdorpje Caracoles*. Viti loopt samen met mama tussen de kleurige marktkramen. Ze doen boodschappen voor de week die komt. Zo zegt mama dat: de week die komt. Telkens komt er weer een nieuwe week. Ze spoelt aan als een golf, rolt zich uit en verdwijnt. En dan staat de volgende week al klaar. Voor Viti gaat de tijd veel te snel. Hoe meer weken er voorbijgaan, hoe verder die ene week van hem wegdrijft. Die week waarin alles plotseling veranderde.

* Caracoles betekent slakkenhuizen. Die vind je hier overal en daarom heeft het dorp die naam gekregen. Met hun huisje op de rug steken de slakken de smalle straten over of kruipen ze omhoog op de stengels van bloemen. Kijk, ook op het strand en de rotsen kan je ze zien!

Ze lopen over het plein, voorbij het bakkersstalletje met versgebakken brood en amandeltaarten. Voorbij het bloemenkraampje van Rosa en het onderbroekenstalletje van Beatriz. Bij de kaaskraam ruikt het naar zweetvoeten.

‘Mèèh. De beste geitenkaas koop je bij Mèèh!’ mekkert de kaasboerin.

‘Hé daar, heb je mijn everzwijnworst al geproefd?’ vraagt Simón de slager.

Ja hoor, denkt Viti, al meer dan duizend keer. Toch schudt hij van nee en neemt een plakje aan. Volgens opa schemert het in het hoofd van Simón, waardoor hij geen gezichten meer herkent.

‘Heerlijk, de beste die ik ooit gegeten heb.’ Viti steekt zijn duim in de lucht. Elke keer proeft hij de eerste keer. Dat doet hij met plezier voor Simón. En daar gaat Simóns mes, als een bliksemschicht. Snel en behendig snijdt hij een groot stuk af.

‘Hier, gratis en voor niets!’

Op de markt kun je van alles proeven zonder dat je het moet kopen. Zo gaat het hier in Caracoles. Zo gaat het hier al jaren.

Mama blijft voor het visstalletje staan. Een meeuw vliegt over Viti’s hoofd en landt op een muurtje. Je ziet hem

geduldig wachten en denken: Zou er straks vis overblijven voor mijn ontbijt? De schubben van de vissen glinsteren in het zonlicht. Er liggen krabben, kreeften, garnalen en mosselen in bakken vol met ijs.

‘Doe maar drie sardienen, alsjeblieft,’ zegt mama. Van de visboer krijgt ze er altijd vier mee naar huis. Eentje extra voor opa. Iedereen kent Viti’s opa, want hij was de beste visser van de Dodenkust. Na een borreltje en met een stuk stokbrood dat oma op het laatste nippertje nog in zijn tas deed, ging hij met zijn boot de zee op. Elke dag, elke week, elk jaar opnieuw. Hij rolde de visnetten op en haalde de vangst binnen. Nu is opa er te oud voor geworden, maar zijn gespierde handen en armen bewijzen dat hij een visser was.

‘En twee inktvisarmen,’ vervolgt mama.

‘Verder nog iets?’ vraagt de visboer. ‘Ik heb nog verse garnalen, krabben, en niet te vergeten: eendenmosselen ...’

Mama’s gezicht wordt spierwit. ‘Verkoop je dure eendenmosselen maar aan de restaurants in de stad,’ zegt ze kortaf. ‘Kom, Viti, we gaan!’

Ze steken het plein over naar de groente- en fruitkraam. Mama kiest de groenten, Viti het fruit.

‘De grootste blauwe bessen van het land koopt u hier!’ roept de fruitboer. Viti houdt de tas voor hem open. Ondertussen knijpt mama zachtjes in de vuurrode tomaten.

Viti houdt een tros druiven in de lucht.

‘Zonder pitten?’ vraagt de fruitboer.

Viti knikt.

‘Geef maar, dan weeg ik ze.’

Nog een bakje aardbeien. En drie losse bananen. Dan hoort Viti een kreet:

O NEE!

Was dat mama’s stem?

MIJN RING!

IK BEN MIJN
RING KWIJT!

Vliegensvlug draait Viti zich om. Een van de bananen richt hij als een geweer op de man naast mama. Maar wacht eens even, dat is geen dief? Dat is Manuel! De beste muzikant van het dorp. En met de langste adem, want hij speelt doedelzak.

‘Laat me helpen, we zoeken je ring samen,’ zegt Manuel tegen mama. Hij rommelt in de bak met tomaten. ‘Hier zie ik niets.’

Mama kijkt in haar boodschappentas. Tussen de geitenkaas en de everzwijnworst.

‘Dit kan toch niet waar zijn,’ jammert ze. Ze barst in tranen uit. De ring was een cadeau van Viti’s papa. Daarom is hij voor mama zo waardevol. Als ze hem mist, draait ze aan de ring rond haar vinger en verschijnt er een glimlach op haar gezicht.

Viti’s ogen speuren over de grond. Tussen de straatstenen ziet hij iets glinsteren. Een zilverpapiertje? Mama’s ring? Hij loopt ernaartoe. Wanneer hij dichterbij komt, weet hij het zeker: het is mama’s ring. Oef! Hij bukt zich en reikt zijn hand uit. Maar net voor hij de ring kan oprapen, voelt hij een windvlaag in zijn gezicht. De meeuw die daarnet nog op het muurtje zat, geeft Viti een stevige mep met zijn vleugel.

‘Auw!’ roept Viti.

De brutale zeemeeuw pikt de ring op en vliegt ermee
weg. Viti krijgt hem achterna. Hij hoopt dat de meeuw zal
terugkrijzen, zodat de ring uit zijn snavel valt.
Maar de meeuw krijgt niet terug.

